

ADVIES Nr. 1.713

Zitting van woensdag 25 november 2009

Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers, de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders en de wet van 24 februari 2003 betreffende de modernisering van het beheer van de sociale zekerheid en betreffende de elektronische communicatie tussen ondernemingen en de federale overheid - Regeling van het "mandaat" van de dienstverrichters in het kader van de sociale administratie

x   x   x

2.395-1

A D V I E S Nr. 1.713

Onderwerp: Ontwerp van wet - Regeling van het "mandaat" van de dienstverrichters in het kader van de sociale administratie

---

Mevrouw Onkelinx, minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, heeft bij brief van 12 mei 2009 het advies van de Nationale Arbeidsraad ingewonnen over een ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers, de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders en de wet van 24 februari 2003 betreffende de modernisering van het beheer van de sociale zekerheid en betreffende de elektronische communicatie tussen ondernemingen en de federale overheid.

De minister heeft vervolgens bij brief van 22 juli 2009 een aangepaste versie van dat ontwerp van wet toegezonden aan de Raad, met het verzoek zich daarover uit te spreken in plaats van over de eerder bezorgde tekst.

De bespreking van die adviesaanvraag werd toevertrouwd aan de commissie Individuele Arbeidsverhoudingen - Sociale Zekerheid.

Op verslag van die commissie heeft de Raad op 25 november 2009 mandaat gegeven aan het Dagelijks Bestuur om op 2 december 2009 het volgende advies uit te brengen.

x

x

x

ADVIES VAN DE NATIONALE ARBEIDSRAAD

I. DRAAGWIJDTE VAN DE ADVIESAANVRAAG

Mevrouw Onkelinx, minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, heeft bij brief van 12 mei 2009 het advies van de Nationale Arbeidsraad ingewonnen over een ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers, de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders en de wet van 24 februari 2003 betreffende de modernisering van het beheer van de sociale zekerheid en betreffende de elektronische communicatie tussen ondernemingen en de federale overheid.

De minister heeft vervolgens bij brief van 22 juli 2009 een aangepaste versie van dat ontwerp van wet toegezonden aan de Raad, met het verzoek zich daarover uit te spreken in plaats van over de eerder bezorgde tekst.

Dat ontwerp van wet heeft tot doel:

- de verschillende soorten van mandatarissen (de sociale dienstverrichters en de erkende sociale secretariaten) en hun verplichtingen van sociale zekerheid te definiëren;
- een wettelijke omkadering uit te werken voor die mandatarissen overeenkomstig richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt;
- een regeling uit te werken voor het "historisch mandaat", d.i. de overdracht van het mandaat van een mandataris naar een nieuwe mandataris;
- de voorwaarden en verplichtingen inzake erkenning en intrekking van de erkenning van de erkende sociale secretariaten te regelen;
- een kwaliteitsbarometer in te voeren voor de erkende sociale secretariaten;
- de toegang van de sociale dienstverrichters tot het elektronische netwerk van de sociale zekerheid te regelen.

II. STANDPUNT VAN DE RAAD

A. Inleidende opmerkingen

De Raad heeft het voorgelegde ontwerp van wet met de grootste aandacht onderzocht. Tijdens zijn werkzaamheden heeft hij kunnen rekenen op de waardevolle expertise en de medewerking van vertegenwoordigers van de sociale administratie (Rijksdienst voor Sociale Zekerheid) en vertegenwoordigers van de beleidscel van de minister van Sociale Zaken.

De Raad wijst op het belang van het voorgelegde ontwerp van wet, dat tot doel heeft vraagstukken te regelen die noodzakelijk zijn voor een goed beheer van de administratie van de sociale zekerheid. Het gaat met name om het essentiële vraagstuk van het mandaat, met inbegrip van het historisch mandaat dat primordiaal is voor onder meer de aangifte van de sociale risico's (ASR), de erkenning van de sociale secretariaten die al geruime tijd partners zijn van de socialezekerheidsinstellingen, waaronder de RSZ, en die een zeer positieve balans van hun acties kunnen voorleggen, de invoering van een kwaliteitsbarometer en de toegang van de sociale dienstverrichters tot het elektronische netwerk van de sociale zekerheid.

De Raad onderschrijft dan ook in ruime mate de gronden voor de tussenkomst van de wetgever. Hij wijst er evenwel op dat die materie gevoelig en voor verandering vatbaar is. Er moet dus een zo groot mogelijke consensus zijn over de wet; de Raad is van mening dat het ontwerp van wet grijze zones en onnauwkeurigheden bevat die moeten worden opgehelderd.

Zo gebruikt het ontwerp van wet in eerste instantie onduidelijke begrippen, wat leidt tot problemen van rechtszekerheid en verstaanbaarheid van de tekst.

De balans van de verhoudingen tussen de socialezekerheidsinstellingen en de erkende sociale secretariaten is globaal genomen positief voor de twee partijen; dat "win-winperspectief", dat zich niet alleen moet uiten in het kader van de gezagsverhoudingen tussen de socialezekerheidsinstellingen en de sociale secretariaten, moet worden behouden. Die verhouding moet bovendien rekening houden met de situatie van de erkende sociale secretariaten, die niet noodzakelijk in staat zijn onmiddellijk een aantal nieuwe verplichtingen op zich te nemen, onder andere wat de kwaliteitsbarometer betreft. De verplichtingen van de erkende sociale secretariaten met betrekking tot kwaliteitsbarometer alsook de criteria waaruit die barometer bestaat, zijn immers niet erg duidelijk.

De tenuitvoerlegging van de kwaliteitsbarometer en meer algemeen de modernisering van de administratie van de sociale zekerheid impliceren bovendien kosten voor de mandatarissen; die kosten zouden wel eens kunnen worden verhaald op de werkgevers, wat een impact kan hebben op het scheppen van arbeidsplaatsen.

Het ontwerp van wet behandelt verder het vraagstuk van de verhoudingen tussen de mandatarissen en de socialezekerheidsinstellingen, terwijl de werkgevers de opdrachtgevers zijn. Er is dus het vraagstuk van de respectieve rol en verantwoordelijkheden. Het gaat met name over de verantwoordelijkheid van de mandatarissen voor een aantal nalatigheden van bepaalde werkgevers.

De Raad is van mening dat de wet die zal worden aangenomen geen afbreuk mag doen aan de keuzevrijheid van de werkgever om zelf zijn verplichtingen inzake sociale zekerheid te regelen of een beroep te doen op een mandataris; in dat laatste geval moet hij toch kunnen beslissen zelf een aantal formaliteiten te vervullen. Daaruit volgt dat de verantwoordelijkheid van de erkende sociale secretariaten niet absoluut en ook niet automatisch mag zijn.

Alles tezamen genomen is de Raad van mening dat de volgende beginselen ten grondslag moeten liggen aan de toekomstige wet:

- collegialiteit en overleg;
- contractuele vrijheid van de werkgever en autonomie van de erkende sociale secretariaten;
- behoud van de verantwoordelijkheid van de werkgever en correcte afbakening van de respectieve verantwoordelijkheden van werkgever en erkend sociaal secretariaat;
- transparantie en rechtszekerheid;
- verbetering van de kwaliteit via de barometer;
- vereenvoudiging en modernisering van de sociale administratie bij te houden door de werkgevers.

De Raad constateert bovendien dat uitvoeringsbesluiten nodig zijn voor de tenuitvoerlegging van talrijke bepalingen van de toekomstige wet. Hij dringt erop aan over elk van die koninklijke besluiten te worden geraadpleegd.

In het licht van de voorgaande beschouwingen en gelet op de wetgevingstechnische vraagstukken die met het ontwerp van wet gepaard gaan, doet de Raad een aantal alternatieve voorstellen (zie punten B en C hieronder).

B. De wetgevingstechniek

1. De Raad constateert dat de artikelen 2 tot 6 van het ontwerp van wet tot doel hebben de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers aan te passen, terwijl de artikelen 7 en 8 van het ontwerp van wet wijzigingen aanbrengen in de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders. Artikel 9 van het ontwerp van wet ten slotte beoogt een aanvulling van een bepaling van de wet van 24 februari 2003 betreffende de modernisering van het beheer van de sociale zekerheid en betreffende de elektronische communicatie tussen ondernemingen en de federale overheid.

De Raad merkt het volgende op:

- Artikel 2 definieert de "instellingen van sociale zekerheid". Die definitie stemt overeen met die welke van toepassing is in het kader van de wetgeving betreffende de Kruispuntbank van de sociale zekerheid.
- Artikel 3 voert een onderscheid in tussen twee categorieën van mandatarissen (de sociale dienstverrichters en de erkende sociale secretariaten) en voorziet in de identificatieverplichtingen waaraan ze moeten voldoen om toegang te krijgen tot het elektronische netwerk van de sociale zekerheid.
- Artikel 4 omschrijft het mandaat, namelijk de schriftelijke overeenkomst tussen de werkgever en zijn mandataris, die onder meer de inhoud van het mandaat regelt; het ontwerp van wet voorziet in een aantal voorwaarden waaraan het mandaat moet voldoen. Die bepaling regelt ook het historisch mandaat, namelijk de overdracht van een mandaat naar een nieuwe mandataris.

- Artikel 5 kent aan de Koning de bevoegdheid toe om de voorwaarden vast te stellen waaraan de verschillende soorten van mandatarissen moeten voldoen om als mandataris te mogen optreden (dat artikel zet het huidige artikel 27 van de voornoemde wet van 27 juni 1969 om in een nieuw artikel 31 quinquies van de voornoemde wet van 29 juni 1981 en vult het aan).
  - Artikel 6 stelt de bevoegdheden van de minister vast inzake de erkenning als sociaal secretariaat en bepaalt de elementen die in aanmerking kunnen worden genomen voor de beslissing tot intrekking van de erkenning.
  - Artikel 7 geeft aan de Koning de bevoegdheid om de kwaliteitsbarometer uit te werken en stelt zes deelcontroles vast waaruit die barometer is gebouwd.
  - Artikel 8 voorziet in een strafsanctie voor de erkende sociale secretariaten die niet hebben voldaan aan hun verplichtingen inzake de girale inning van de socialezekerheidsbijdragen en voor de sociale dienstverrichters die niet beschikken over die specifieke erkenning en die socialezekerheidsbijdragen zouden hebben geïnd.
  - Artikel 9 regelt technische aspecten en geeft aan de Kruispuntbank van de sociale zekerheid een coördinerende rol met betrekking tot het historisch mandaat.
2. a. De Raad constateert dat het ontwerp van wet de regeling van het vraagstuk van de erkenning van de sociale secretariaten van de voornoemde wet van 27 juni 1969 overhevelt naar de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers, door er een nieuw artikel 31 quinquies in op te nemen en dat het ontwerp van wet het vraagstuk van de intrekking van die erkenning regelt door een artikel 31 sexies in te voegen in de voornoemde wet van 29 juni 1981.

Hij wijst er evenwel op dat de voornoemde wet van 29 juni 1981 een algemener toepassingsgebied heeft dan de wet van 27 juni 1969. Door die overheveling en toevoeging verwacht het ontwerp van wet bovendien twee zaken met elkaar, namelijk de wettelijke opdrachten van de sociale secretariaten, waarvoor een erkenning, waarborgen en een controle vereist zijn, en de opdrachten die alleen voortvloeien uit contractuele verplichtingen, waardoor de erkende sociale secretariaten en hun klanten (het mandaat) verbonden zijn. De Raad dringt er bijgevolg op aan dat de regeling van de erkenning van de sociale secretariaten in artikel 27 van de wet van 27 juni 1969 blijft. Ook de vraagstukken van de intrekking van de erkenning en de kwaliteitsbarometer, die verband houden met de erkenning, zouden moeten worden geregeld door de wet van 27 juni 1969.

- b. De Raad is van mening dat de regels inzake het mandaat moeten worden vastgesteld in de voornoemde wet van 29 juni 1981, die moet bepalen wie de mandatarissen zijn, namelijk de sociale dienstverrichters en de erkende sociale secretariaten. Het gaat immers om de actoren die transacties zullen moeten tot stand brengen met de socialezekerheidsinstellingen en die transacties moeten behoorlijk worden uitgevoerd. De wet van 29 juni 1981 zou ook moeten voorzien in de minimumvoorwaarden voor hun toegang tot het elektronische netwerk van de sociale zekerheid, waarop de sociale dienstverrichters naar behoren een beroep moeten kunnen doen. De wet van 29 juni 1981 zou bovendien het mandaat moeten omschrijven en het historisch mandaat moeten regelen. De aspecten betreffende het mandaat en de mandatarissen zouden zo worden geregeld voor het geheel van de socialezekerheidsinstellingen.

C. Opmerkingen over het ontwerp van wet

1. Artikel 2 van het ontwerp van wet - Definitie van de "instellingen van sociale zekerheid"

De Raad constateert dat artikel 2 van het ontwerp van wet artikel 1, § 1 van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers aanvult met een definitie van de "instellingen van sociale zekerheid". Die definitie stemt overeen met die welke van toepassing is in het kader van de wetgeving betreffende de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid.

De Raad is van mening dat een dergelijke toevoeging een probleem doet rijzen wat het toepassingsgebied ervan betreft, met name de vraag welke socialezekerheidsinstellingen effectief betrokken zijn. Volgens hem is het beter een dergelijke definitie niet op te nemen, maar in artikel 31 ter, § 2, 1°, dat door artikel 3 van het ontwerp van wet zou worden ingevoegd in de voornoemde wet van 29 juni 1981, veeleer te verduidelijken welke actoren tussenkomen in het kader van het mandaat.

2. Artikel 3 van het ontwerp van wet - De mandatarissen

- a. De Raad merkt op dat artikel 3 van het ontwerp van wet een artikel 31 ter invoegt in de voornoemde wet van 29 juni 1981.

Hij constateert dat die bepaling als volgt luidt:

"Art. 31 ter. §1. Werkgevers kunnen een mandataris aanstellen die in hun naam en voor hun rekening de sociaalrechtelijke formaliteiten vervult waartoe deze laatsten zijn gehouden ten aanzien van de instellingen van sociale zekerheid.

Zij nemen de opdracht op zich de werkgevers te begeleiden bij de toepassing van de sociaalrechtelijke regelgeving.

§2. *Er bestaan twee types mandatarissen:*

1° Sociale dienstverrichters zijn mandatarissen die in naam en voor rekening van werkgevers de sociaalrechtelijke formaliteiten vervullen waartoe deze laatsten zijn gehouden ten aanzien van de instellingen van sociale zekerheid.

2° Erkende sociale secretariaten zijn sociale dienstverrichters die in naam en voor rekening van werkgevers de sociaalrechtelijke formaliteiten vervullen waartoe deze laatsten zijn gehouden ten aanzien van de instellingen van sociale zekerheid, en die krachtens hun erkenning verplicht zijn om sociale bijdragen van hun aangesloten werkgevers te innen met het oog op doorstorting. Zij nemen ook de opdracht op zich om de werkgever te informeren, te begeleiden en de nodige instrumenten ter beschikking te stellen die de werkgever in staat moeten stellen de sociaalrechtelijke regelgeving toe te passen. Zij verkrijgen hun erkenning door de Minister die bevoegd is voor Sociale Zaken. Deze erkenning is afhankelijk van voorwaarden die betrekking hebben op financiële transparantie, financieel risico en economische leefbaarheid.

§3. *Deze mandatarissen worden onderworpen aan een aantal verplichtingen die tot doel hebben de mandataris correct te kunnen identificeren bij de instellingen van sociale zekerheid en om er voor te zorgen dat de werkmethodes van de mandataris compatibel zijn met de door de sociale instellingen aangeboden platformen voor de nakoming van de sociale verplichtingen.*

Mits naleving van deze voorwaarden worden zij toegelaten tot het elektronisch netwerk van de sociale zekerheid."

- b. 1) a) De Raad is in eerste instantie van mening dat de bepaling van de opdracht van de "mandataris" in artikel 31 ter, § 1, eerste alinea dubbelzinnig is, omdat eruit zou kunnen worden afgeleid dat het bijvoorbeeld ook gaat om de bedienden die aangiften invullen namens en voor rekening van hun werkgever.

Het is volgens hem bijgevolg beter te voorzien in een inleidende bepaling die de werkgevers de mogelijkheid geeft een mandataris aan te wijzen in het kader van hun sociale administratie.

- b) De Raad merkt ook op dat artikel 31 ter, § 1, tweede alinea als volgt luidt: *"Zij nemen de opdracht op zich de werkgevers te begeleiden bij de toepassing van de sociaalrechtelijke regelgeving"*. Die bepaling heeft betrekking op de mandatarissen.

Volgens de Raad zou een dergelijke verduidelijking beter worden opgenomen in § 2, 1° om de opdrachten van de sociale dienstverrichters toe te lichten; de opdrachten van de sociale secretariaten zouden dan worden omschreven in artikel 27 van de voornoemde wet van 27 juni 1969.

De Raad vindt bovendien dat de bewoordingen van het ontwerp van wet te ruim en te vaag zijn met betrekking tot de rol van de sociale dienstverrichters inzake begeleiding en informatieverstrekking. Hij stelt bijgevolg voor die alinea als volgt te wijzigen: *"Binnen de grenzen van het met de werkgever gesloten mandaat nemen zij de opdracht op zich de werkgevers te begeleiden in hun betrekkingen met de instellingen, zoals ze zijn opgesomd in artikel 2, eerste alinea, 2° van de wet van 15 januari 1990 houdende oprichting en organisatie van een Kruispuntbank van de sociale zekerheid, en hen in die context te informeren."*

- 2) De Raad merkt op dat het ontwerp van wet twee soorten van mandatarissen beoogt, namelijk enerzijds de sociale dienstverrichters "die in naam en voor rekening van werkgevers de sociaalrechtelijke formaliteiten vervullen" en anderzijds de erkende sociale secretariaten die sociale dienstverrichters zijn die bovendien "verplicht zijn om sociale bijdragen van hun aangesloten werkgevers te innen".

De Raad is van mening dat de twee soorten van mandatarissen in artikel 31 ter, § 2 onvoldoende omschreven zijn. De woorden "die in naam en voor rekening van werkgevers de sociaalrechtelijke formaliteiten vervullen" kunnen immers betrekking hebben op onverschillig welke persoon die formaliteiten vervult voor een werkgever. De toegang tot het mandaat zou evenwel beperkt moeten zijn tot de sociale dienstverrichters die formaliteiten vervullen in een rechtstreekse relatie met de instellingen van sociale zekerheid.

De Raad vindt bovendien dat "de formaliteiten" te vaag is en dat het best wordt gesproken over "formaliteiten", temeer omdat het mandaat eventueel maar betrekking heeft op een deel van de formaliteiten inzake sociale zekerheid waartoe de werkgever is gehouden. Hij voegt eraan toe dat het ontwerp van wet "sociaalrechtelijke" formaliteiten beoogt, wat volgens hem een te ruim begrip is, omdat het de contractuele verhoudingen tussen de mandatarissen en hun klanten overstijgt. Hij stelt bijgevolg voor het te hebben over formaliteiten "van sociale zekerheid".

Wat de sociale secretariaten betreft, constateert de Raad dat het ontwerp van wet elementen invoert die betrekking hebben op de erkenning ervan en die erkenning met name onderwerpt aan voorwaarden inzake financiële transparantie, financieel risico en economische leefbaarheid. Volgens hem zijn dergelijke criteria te vaag en te ruim en is het bijgevolg niet geraden ze op te nemen in een wettekst: het zou beter zijn de erkenningsvoorwaarden te regelen in een koninklijk besluit; hij drukt nu al de wens uit daarover te worden geraadpleegd.

Verder herinnert hij eraan dat volgens hem de erkenning van de sociale secretariaten wetgevingstechnisch het best zou worden geregeld in artikel 27 van de voornoemde wet van 27 juni 1969. Hij stelt dan ook concreet voor dat artikel 31 ter, § 2, 2° wordt beperkt tot de vermelding van de erkende sociale secretariaten, zoals bedoeld in dat artikel 27. Zo wordt voor alle specifieke erkenningsregels verwezen naar de wet van 27 juni 1969. In de wet van 27 juni 1969 zou bovendien ook moeten worden verwezen naar artikel 31 ter van de wet van 29 juni 1981.

- 3) De Raad constateert dat § 3 van artikel 31 ter voorziet in de voorwaarden waaronder de mandatarissen worden toegelaten tot het elektronische netwerk van de sociale zekerheid.

Het ontwerp van wet regelt immers een bestaande administratieve praktijk met inachtneming van de voornoemde richtlijn betreffende de diensten op de interne markt. Met uitzondering van de sociale secretariaten zijn de sociale dienstverrichters immers niet onderworpen aan een erkenning. Iedere mandataris moet echter aantonen dat hij in staat is om op elektronische wijze te communiceren met de instellingen van sociale zekerheid.

De Raad merkt evenwel op dat die doelstelling onvoldoende blijkt uit de huidige formulering van die bepaling. Hij is ook van mening dat de gestelde voorwaarden voor toelating tot het elektronische netwerk van de sociale zekerheid duidelijk en op limitatieve wijze in de wet moeten worden vastgesteld; dat is niet het geval in de voorgelegde tekst. Die mandatarissen moeten dus op een behoorlijke manier worden geïdentificeerd.

Hij stelt dan ook concreet voor § 3 als volgt te herformuleren:

"§ 3. De mandataris krijgt voor het uitvoeren van de formaliteiten van sociale zekerheid voor zijn aangesloten werkgevers een toegang tot het elektronische netwerk van de sociale zekerheid voor zover:

1° hij zich behoorlijk identificeert bij de diensten van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid;

2° hij zich schikt naar de onderrichtingen van de betrokken administraties;

3° hij op aanvraag van de bevoegde administraties alle inlichtingen verschafft of alle documenten voor het toezicht op de toepassing van de sociale wetten doorgeeft, overeenkomstig de wet van 16 november 1972 betreffende de arbeidsinspectie, voor zover die inlichtingen of documenten noodzakelijk zijn voor de uitvoering van de opdrachten van de mandataris;

4° hij de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid en de sociale inspectie van de federale overheidsdienst Sociale Zekerheid binnen vijftien dagen na de gebeurtenis kennis geeft van de opzegging of van de schrapping van iedere werkgever."

De Raad dringt er bovendien op aan dat in de memorie van toelichting eraan wordt herinnerd dat de sociale dienstverrichters, met uitzondering van de sociale secretariaten, niet onderworpen zijn aan een machtiging of een voorafgaande erkenning, maar dat ze aan de door de wet vastgestelde verplichtingen moeten voldoen.

3. Artikel 4 van het ontwerp van wet - Mandaat en historisch mandaat

De Raad constateert dat artikel 4 van het ontwerp van wet een artikel 31 quater invoegt in de voornoemde wet van 29 juni 1981. De paragrafen 1 en 2 van die bepaling regelen het mandaat, terwijl de paragrafen 3 en 4 betrekking hebben op het historisch mandaat.

- a. 1) Wat het mandaat betreft, merkt de Raad op dat artikel 31 quater, § 1, eerste alinea bepaalt dat tussen de werkgever en zijn mandataris een schriftelijke overeenkomst wordt gesloten. Zolang de elektronische overeenkomst niet is georganiseerd en erkend in het kader van het sociaal recht, en gelet op de in het spel zijnde rechten en verplichtingen, is het volgens de Raad in huidige context van algemeen belang dat het mandaat in een schriftelijke overeenkomst wordt vastgesteld. Om rekening te houden met de vermoedelijke wetgevende ontwikkelingen en de technologische en praktische ontwikkelingen, zou in de memorie van toelichting erop kunnen worden gewezen dat e-mails op termijn zullen worden gelijkgesteld met een geschrift.
- 2) Nog met betrekking tot het mandaat constateert de Raad dat artikel 31 quater, § 1, vierde alinea van het ontwerp van wet luidt als volgt: "*In elk geval is de werkgever ook steeds zelf bevoegd om de sociaalrechtelijke formaliteit bedoeld in het KB van 5 november 2002 tot invoering van een onmiddellijke aangifte van tewerkstelling met toepassing van artikel 38 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels, zelf te vervullen, zelfs indien hij een mandataris heeft aangesteld.*"

De Raad wijst erop dat die toevoeging de indruk geeft dat de wet bepaalt dat de werkgever in een aantal gevallen niet meer verantwoordelijk zou zijn voor het vervullen van de formaliteiten inzake de Dimona. Die bepaling lijkt het begrip verantwoordelijkheid te verwarren met het begrip bevoegdheid. Er mag evenwel geen uitzonderingsregeling, noch een verwarring worden gecreëerd, temeer omdat de aan Dimona verbonden sancties zwaar zijn.

De Raad vindt dan ook dat die alinea moet worden geschrapt, omdat het niet nodig is in de wet zelf aan te geven dat de werkgever bevoegd is om zelf zijn Dimona-verplichtingen te vervullen, ook al heeft hij een mandataris aangewezen, behoudens andersluidende contractuele bepaling. Aan dat beginsel zou beter worden herinnerd in de memorie van toelichting.

In de memorie van toelichting moet ook worden bevestigd dat de werkgever verantwoordelijk blijft voor de goede uitvoering van de formaliteiten van sociale zekerheid, maar dat hij die taak kan overdragen aan een mandataris. Indien die laatste de formaliteiten niet correct vervult, zullen de betrokken instellingen van sociale zekerheid zich richten tot de werkgever, die zich tot zijn mandataris kan keren.

- 3) De Raad constateert eveneens dat in de tweede en derde alinea van § 1 van artikel 31 quater de "sociaalrechtelijke" verplichtingen worden beoogd. Met betrekking tot artikel 3 van het ontwerp van wet dat een artikel 31 ter invoegt in dezelfde wet, heeft hij er al op gewezen dat het begrip "sociaalrechtelijk" te ruim is, omdat het de contractuele verhoudingen tussen de mandatarissen en hun klanten overstijgt, en dat bijgevolg de woorden "van sociale zekerheid" volgens hem beter zijn.
- b. De Raad constateert dat artikel 31 quater, § 4 het historisch mandaat regelt, namelijk de overdracht van het mandaat van een mandataris naar een nieuwe mandataris. De Raad vindt dat de continuïteit van de door de mandatarissen geleverde dienst en van de verplichtingen uit het verleden in geval van overdracht van het mandaat moet worden gewaarborgd. Hij is bijgevolg van mening dat een regeling van het historisch mandaat noodzakelijk is.

- 1) De Raad merkt op dat die § 4 zeven alinea's bevat.

De eerste alinea behandelt de overname van het mandaat door de nieuwe mandataris. De alinea's twee tot vier hebben betrekking op een informatieplicht voor de oude mandataris ten opzichte van de nieuwe mandataris.

De vijfde alinea regelt de overeenkomst tussen de werkgever en de nieuwe mandataris, die verplicht moet bepalen in welke mate de vorige mandataris het mandaat behoudt om nog een aantal transacties te verrichten. De alinea's zes en zeven bepalen voor welke transacties de oude mandataris nog bevoegd kan zijn.

De Raad constateert dat die twee groepen van alinea's verschillende vraagstukken regelen. Ter wille van de duidelijkheid stelt hij bijgevolg voor dat die § 4 wordt opgesplitst: de huidige alinea's 1 tot 4 behouden in § 4 en de alinea's 5 tot 7 opnemen in een nieuwe § 5.

- 2) De Raad wijst erop dat artikel 31 quater, § 4, eerste alinea bepaalt dat de nieuwe mandataris het volledige beheer overneemt van de elektronische toepassingen die met het oog op het vervullen van de sociaalrechtelijke verplichtingen door de instellingen van sociale zekerheid ter beschikking worden gesteld en daarbij verantwoordelijk is voor het verleden, het heden en de toekomst. Hij constateert dat die bepaling de verantwoordelijkheid voor het beheer van de elektronische toepassingen beoogt. Het ontwerp van wet bepaalt dat de nieuwe mandataris verantwoordelijk is voor het verleden, het heden en de toekomst; het beginsel is dus dat hij het aanspreekpunt is voor de RSZ.

De Raad is van oordeel dat het nieuwe sociaal secretariaat weliswaar het eerste aanspreekpunt is voor de RSZ, maar dat dit niets verandert aan de juridische verantwoordelijkheid van de oude mandataris voor de kwartalen die onder zijn beheer vielen wanneer de mandataris ermee gelast wordt dat beheer over te nemen.

Hij stelt dan ook voor dat § 4, eerste alinea als volgt wordt geherformuleerd: *"Onverminderd § 5 neemt de nieuwe mandataris van zijn voorganger het beheer over van de elektronische toepassingen die met het oog op het vervullen van de verplichtingen van de sociale zekerheid ter beschikking worden gesteld door de instellingen van sociale zekerheid en is hij daarbij gelast met het beheer van het verleden, het heden en de toekomst. Vanaf de overname van het mandaat is de nieuwe mandataris het eerste aanspreekpunt voor de instellingen van sociale zekerheid in de betrekkingen met de werkgevers."*

Die nieuwe § 4, eerste alinea moet evenwel worden gelezen in samenhang met de nieuwe § 5 (zoals door de Raad gevraagd in punt 3. b. 1) hierboven), die bepaalt dat een overeenkomst tussen de werkgever en de nieuwe mandataris verplicht moet bepalen in welke mate de vorige mandataris de opdracht behoudt om voor de kwartalen en voor de socialezekerheidsverplichtingen die onder zijn mandaat vielen nog effectief transacties te verrichten. Die mogelijkheid om het verleden te beheren, vormt het aspect van het historisch mandaat, waarin de oude mandataris onder bepaalde voorwaarden nog een aantal transacties kan verrichten en waarin de huidige mandataris belast is met het beheer van het dossier, d.w.z. dat aan de werkgever minstens wordt gewaarborgd dat de toegang tot de elektronische toepassingen goed wordt beheerd.

De Raad wijst er in dat verband op dat er geen effectief verband is tussen de eerste alinea van § 4 en de nieuwe § 5 (zoals door de Raad gevraagd in punt 3. b. 1) hierboven) van artikel 31 quater. Hij herinnert er dan ook aan dat hij voorstelt dat de eerste alinea van § 4 zou beginnen met de woorden "Onverminderd § 5". Daardoor zou duidelijk kunnen worden aangegeven dat de nieuwe mandataris in principe belast is met het beheer van de elektronische toepassingen voor het verleden, het heden en de toekomst, behalve indien een overeenkomst tussen de werkgever en de nieuwe mandataris, die kan afwijken van dat beginsel, een andersluidende bepaling bevat.

Hij wijst erop dat dergelijke generieke en algemene bepalingen noodzakelijk zijn om te voorzien in het geheel van mogelijke situaties van overgang van een mandataris naar een andere (overgang van een intern beheer naar een sociaal secretariaat, van een sociale dienstverrichter naar een sociaal secretariaat, enz.). Hij merkt ook op dat de werkgevers er in principe belang bij hebben te beschikken over een globaal elektronisch hulpmiddel voor het geheel van de toepassingen, inzonderheid voor de kmo's. Hij wenst evenwel niet uit te sluiten dat een beroep wordt gedaan op meerdere mandatarissen.

De Raad merkt immers op dat het ontwerp van wet in principe niet bepaalt dat maar op één nieuwe mandataris een beroep kan worden gedaan. Terwijl het eerste mandaat bijvoorbeeld in handen kan zijn van één mandataris, is het niet uitgesloten dat er twee nieuwe mandatarissen zijn, de ene voor de DmfA en de Dimona en de andere voor de ASR. Die nieuwe mandatarissen zouden alleen maar voor hun mandaat verantwoordelijk zijn voor het beheer voor het verleden, het heden en de toekomst.

De Raad dringt erop aan dat al die verduidelijkingen in de memorie van toelichting worden opgenomen.

De Raad is ook van mening dat ter wille van de duidelijkheid, rekening houdend met het feit dat de nieuwe mandataris belast is met het beheer van de elektronische toepassingen, in § 4, eerste alinea het "beheer" voor het verleden, het heden en de toekomst moet worden beoogd.

Hij herinnert bovendien aan zijn opmerking over de terminologie en dringt erop aan dat ook in artikel 31 quater, § 4 het woord "sociaalrechtelijk" zou worden vervangen door de woorden "van sociale zekerheid".

- 3) De Raad constateert dat artikel 31 quater, § 4, tweede alinea bepaalt dat op de oude mandataris een informatieplicht rust naar de nieuwe mandataris betreffende de kwartalen waarvoor de oude mandataris aangiften of formaliteiten heeft verricht. Die verplichting heeft tot doel ervoor te zorgen dat de informatie voor zover mogelijk aan de nieuwe mandataris wordt verstrekt om zijn opdracht te vergemakkelijken. Indien de oude mandataris niet over informatie beschikt, moet de nieuwe mandataris samen met de werkgever nagaan hoe dat probleem kan worden opgelost. De Raad dringt erop aan dat die verduidelijkingen in de memorie van toelichting worden opgenomen.

De Raad constateert dat in artikel 31 quater, § 4, vierde alinea van het wetsontwerp aan de oude mandataris de verplichting wordt opgelegd om "alle nodige inlichtingen" te verschaffen. In het licht van de voorgaande opmerking stelt de Raad voor om deze woorden te vervangen door "alle beschikbare inlichtingen die nodig zijn voor de technische transacties".

4. Artikel 5 en artikel 6 van het ontwerp van wet - Erkenning van de sociale secretariaten en intrekking van die erkenning

De Raad constateert dat artikel 5 van het ontwerp van wet een artikel 31 quinquies invoegt in de wet van 29 juni 1981. Die bepaling heeft betrekking op de erkenning van de sociale secretariaten. Artikel 6, dat tot doel heeft een artikel 31 sexies in dezelfde wet in te voegen, handelt over de intrekking van die erkenning.

Hij herinnert eraan dat hij ter wille van een goede wetgevingstechniek erop aandringt dat de vraagstukken van de erkenning van de sociale secretariaten en de intrekking van die erkenning, die worden behandeld in de artikelen 5 en 6 van het ontwerp van wet, zouden worden geregeld door de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, en niet door de voornoemde wet van 29 juni 1981.

a. De erkenning

- 1) Wat de erkenning betreft, is de Raad in eerste instantie van mening dat een § 1 moet worden ingevoegd in het voornoemde artikel 27. Zoals in punt C. 2. (artikel 3 van het ontwerp van wet) al is opgemerkt, zou volgens hem in de wet van 27 juni 1969 moeten worden verwezen naar artikel 31 ter van de voornoemde wet van 29 juni 1981 en zou in dat laatste artikel ook moeten worden verwezen naar artikel 27 van de wet van 27 juni 1969.

Die nieuwe paragraaf zou erop moeten wijzen dat de sociale secretariaten krachtens hun erkenning de specifieke opdracht hebben sociale bijdragen van hun aangesloten werkgevers te innen met het oog op de doorstorting ervan aan de instellingen die belast zijn met de inning van de bijdragen voor de sociale zekerheid.

De Raad stelt concreet de volgende formulering voor: "*Erkende sociale secretariaten zijn sociale dienstverrichters zoals vermeld in artikel 31 ter, § 2, 1° van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers, en die krachtens een erkenning verplicht zijn om sociale bijdragen van hun aangesloten werkgevers te innen met het oog op doorstorting aan de instellingen belast met de inning van de bijdragen voor de sociale zekerheid.*"

2) De Raad is van mening dat de bepaling van artikel 5 van het ontwerp van wet zou moeten worden opgenomen in een § 2 in artikel 27 van de wet van 27 juni 1969.

a) De Raad vindt dat de tekst van het ontwerp van wet moet worden aangepast; die tekst heeft het over "*de voorwaarden waaraan de verschillende types van mandatarissen dienen te voldoen om als mandataris te mogen optreden*" en "*de voorwaarden waaronder sociale dienstverrichters worden toegelaten tot het elektronisch netwerk, teneinde in hoedanigheid van lasthebbers van hun aangeslotenen, de sociaalrechtelijke formaliteiten te vervullen waartoe deze laatsten gehouden zijn ten aanzien van de instellingen van sociale zekerheid*".

De Raad herinnert er immers aan dat de sociale dienstverrichters, met uitzondering van de erkende sociale secretariaten, niet onderworpen zijn aan een machtiging of een voorafgaande erkenning, wat het ontwerp van wet veronderstelt, maar dat ze moeten aantonen dat ze in staat zijn op elektronische en afdoende wijze te communiceren met de instellingen van sociale zekerheid. Hij herhaalt ook dat de gestelde voorwaarden voor die toegang tot het elektronische netwerk van de sociale zekerheid alleen moeten worden geregeld door de wet van 29 juni 1981; daarover heeft hij zich reeds uitgesproken in het kader van zijn opmerkingen over artikel 3 van het ontwerp van wet.

Hij stelt bijgevolg voor dat artikel 27, § 2, eerste alinea als volgt wordt geformuleerd: "*De Koning stelt de voorwaarden vast waaronder sociale secretariaten van werkgevers door de minister die de sociale zaken onder zijn bevoegdheid heeft, kunnen worden erkend ten einde in hoedanigheid van lasthebbers van hun aangeslotenen, de door deze wet bepaalde formaliteiten te vervullen. Hij bepaalt hun rechten en verplichtingen.*"

- b) De Raad constateert ook dat de vierde alinea van die bepaling van het ontwerp van wet als volgt luidt: "*Het gebruik van de benaming "sociaal secretariaat" is uitsluitend voorbehouden aan de mandatarissen die overeenkomstig de door de Koning vastgestelde bepalingen als sociaal secretariaat erkend zijn, zoals bedoeld in artikel 31 ter, § 2, 2°.*"

Gelet op de hierboven geformuleerde opmerkingen over artikel 3 van het ontwerp van wet, wat de wetgevingstechniek betreft, dringt de Raad erop aan dat de verwijzing naar artikel 31 ter, § 2, 2° van de wet van 29 juni 1981 wordt geschrapt.

Ter wille van die wetgevingstechniek is het volgens de Raad ook wenselijk dat de zesde en laatste alinea van die bepaling van het ontwerp van wet als volgt wordt aangevuld: "*Bij gebreke aan deze specifieke erkenning is het een sociale dienstverrichter, zoals bedoeld in artikel 31 ter, § 2, 1°, van voornoemde wet van 29 juni 1981 verboden tot de voormelde inning van bijdragen over te gaan.*"

b. De intrekking van de erkenning

De Raad is van mening dat de bepaling die is vervat in artikel 6 van het ontwerp van wet zou moeten worden opgenomen in een § 3 in artikel 27 van de wet van 27 juni 1969.

- 1) De Raad merkt op dat de eerste alinea van die bepaling van het ontwerp van wet betrekking heeft op de procedure die aan de intrekking voorafgaat. Volgens hem zou er een evenwicht moeten zijn in de verhoudingen tussen alle betrokken partijen. Er zou dus moeten worden voorzien in een groter formalisme in de loop van de procedure en, in dat verband, een meer gestructureerde verhouding tussen alle betrokken partijen.

Daartoe en om de rechten van de verdediging van de sociale secretariaten zo goed mogelijk te waarborgen, zou de procedure die aan de intrekking van de erkenning voorafgaat, volgens de Raad de volgende stappen moeten bevatten:

- De sociale inspectie van de FOD Sociale Zekerheid en de inspectie van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid stellen een gezamenlijk verslag op.

- Het beheerscomité van de voornoemde Rijksdienst hoort het betrokken sociaal secretariaat, dat zijn argumenten kan aanvoeren en alle schriftelijke stukken kan indienen die het nodig acht voor zijn verdediging.
- Het beheerscomité van de voornoemde Rijksdienst maakt de notulen van die hoorzitting op.
- Het beheerscomité van de voornoemde Rijksdienst stelt een schriftelijk verslag op en geeft een schriftelijk advies aan de minister die bevoegd is voor sociale zaken.

De Raad vraagt dat het ontwerp van wet in die zin zou worden aangepast.

- 2) De Raad constateert dat de tweede alinea van die bepaling van het ontwerp van wet als volgt luidt: "*De toegang tot het elektronische netwerk van de sociale zekerheid als sociale dienstverrichter kan worden ingetrokken op dezelfde wijze als de erkenning bij de erkende sociale secretariaten.*"

Hij merkt op dat de toegang van de mandatarissen tot het elektronische netwerk van de sociale zekerheid wordt geregeld door artikel 31 ter van de voornoemde wet van 29 juni 1981 (artikel 3 van het ontwerp van wet) en dat die alinea bijgevolg overbodig is.

- 3) a) De Raad constateert dat de derde alinea van die bepaling van het ontwerp van wet als volgt luidt:

"Voor de beslissing tot intrekking kunnen volgende elementen in overweging worden genomen:

- 1° *het feit dat het sociaal secretariaat of de sociale dienstverrichter de sociale wetgeving overtreedt of helpt te overtreden;*
- 2° *de vaststelling dat het aantal van de aangesloten werkgevers of van de door hen tewerkgestelde werknemers gedurende een ononderbroken periode van vier kwartalen lager is dan de door de Koning in de erkenningsvoorwaarden vastgestelde minima;*

3° *de resultaten van de deelcontroles van de kwaliteitsbarometer, zoals vermeld in artikel 27 van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders."*

b) De Raad merkt op dat de beslissing tot intrekking wordt genomen door de minister die bevoegd is voor sociale zaken en dat die minister een beoordelingsbevoegdheid behoudt. Hij baseert zijn beslissing op een geheel van elementen, onder meer op elementen die in de wet moeten worden opgelijst. Rekening houdend met de beoordelingsbevoegdheid van de minister, zou die lijst evenwel niet limitatief moeten zijn, maar zou ze de meest manifeste nalatigheden moeten bevatten.

√ Hij constateert dat het eerste punt van de lijst betrekking heeft op het feit dat de sociale wetgeving wordt overtreden. De Raad wijst erop dat die bepaling tot gevolg kan hebben dat de sociale secretariaten worden bestraft voor de minste technische vergissing. De sanctie zou betrekking moeten hebben op het feit dat de wetgeving willens en wetens wordt overtreden; het sociaal secretariaat moet zich ervan bewust zijn dat het de wetgeving overtreedt. Precies dat laatste element moet in aanmerking worden genomen.

De Raad merkt op dat het eerste punt van de lijst ook de sociale dienstverrichters beoogt, terwijl die niet zijn onderworpen aan een erkenning. Hij vraagt dan ook dat zij niet worden vermeld.

√ De Raad constateert bovendien dat het derde punt van de lijst betrekking heeft op de resultaten van de deelcontroles van de kwaliteitsbarometer. Hij merkt op dat het ontwerp van wet die barometer beschouwt als een meet- en sanctie-instrument.

De Raad wijst erop dat, in het kader van de modernisering van het beheer van de sociale zekerheid, die barometer het veeleer mogelijk zou moeten maken dat een kwaliteitssysteem wordt ingevoerd waar de betrokken actoren moeten kunnen achter staan.

Eveneens met betrekking tot de kwaliteitsbarometer verwijzen de leden die de werkgeversorganisaties vertegenwoordigen en de leden die de werknemersorganisaties vertegenwoordigen naar hun respectieve standpunten onder punt 5 op de bladzijden 22 en 23 van dit advies.

- c) De Raad stelt bijgevolg voor 1° en 2° van die bepaling te wijzigen als volgt:

"De beslissing tot intrekking kan onder meer gebaseerd worden op de volgende elementen:

1° het feit dat het sociaal secretariaat willens en wetens de sociale wetgeving overtreedt of helpt te overtreden;

2° de vaststelling dat het aantal van de aangesloten werkgevers of van de door hen tewerkgestelde werknemers gedurende een ononderbroken periode van vier kwartalen lager is dan de door de Koning in de erkenningsvoorwaarden vastgestelde minima."

Bovendien zou die bepaling in de memorie van toelichting moeten worden verduidelijkt. De overtreding van de sociale wetgeving mag immers niet alleen worden begrepen als een strafbaar feit. Er moet ook worden vermeden dat het sociaal secretariaat automatisch verantwoordelijk wordt gesteld voor inbreuken door de werkgever.

- d) Met betrekking tot de derde alinea, 3° van de bepaling van het ontwerp van wet over de kwaliteitsbarometer, verwijzen de leden die de werkgeversorganisaties vertegenwoordigen en de leden die de werknemersorganisaties vertegenwoordigen naar hun respectieve standpunten onder punt 5 op de bladzijden 22 en 23 van dit advies.

- 4) De Raad merkt ten slotte op dat in de Franse tekst van het ontwerp van wet het woord "agréation" wordt gebruikt en dat het verkieslijk zou zijn het woord "agrément" te gebruiken.

5. Artikel 7 van het ontwerp van wet - Kwaliteitsbarometer

De Raad constateert dat artikel 7 van het ontwerp van wet betrekking heeft op de invoering van een kwaliteitsbarometer. Hij is van mening dat dit vraagstuk geregeld zou moeten worden in een artikel 27 bis in de voornoemde wet van 27 juni 1969.

Wat die kwaliteitsbarometer betreft, hebben de leden die de werkgeversorganisaties vertegenwoordigen en de leden die de werknemersorganisaties vertegenwoordigen geen eenparig standpunt kunnen innemen.

a. Standpunt van de leden die de werkgeversorganisaties vertegenwoordigen

De leden die de werkgeversorganisaties vertegenwoordigen, zijn van mening dat de uitwerking van kwaliteitsbarometers bij de organisaties die betrokken zijn bij de gegevensuitwisseling in het netwerk van de sociale zekerheid, een nuttig instrument kan zijn om de werking van deze organisaties en de kwaliteit van de dienstverlening naar de overheid, de werkgevers en de sociaal verzekerden te verbeteren.

Zij stellen evenwel vast dat op dit moment de ontwikkeling van een kwaliteitsbarometer alleen voorzien wordt bij de sociale secretariaten en dat door een gebrek aan overleg hierover de voorwaarden niet vervuld zijn om daaraan het nodige draagvlak te geven. Er zijn immers nog tal van onduidelijkheden met betrekking tot de doelstelling, de inhoud en de concrete uitwerking van deze kwaliteitsbarometer, alsmede over de modaliteiten en de timing van zijn inwerkingstelling.

Zij zijn bijgevolg van mening dat verder overleg noodzakelijk is met alle betrokken partijen, met inbegrip van de sociale secretariaten, teneinde een instrument te kunnen ontwikkelen dat toelaat een echt kwaliteitssysteem te introduceren dat door alle betrokken actoren wordt gesteund.

De leden die de werkgeversorganisaties vertegenwoordigen wijzen er ook op dat bij recente controles ernstige tekortkomingen aan het licht gebracht zijn in de werking van andere bij de uitvoering van de sociale zekerheid betrokken organisaties en dat is gebleken dat elektronisch beschikbare gegevens die mede door inspanningen van werkgevers en sociale secretariaten voorhanden zijn in het netwerk van de sociale zekerheid, niet benut worden. Dit heeft geleid tot onterechte toekenning van uitkeringen aan sociaal verzekerden.

Om het draagvlak voor de invoering van een kwaliteitsbarometer aan werkgeverszijde te versterken, lijkt het hen onontbeerlijk dat gelijktijdig een zelfde instrument wordt uitgewerkt aan de zijde van de instellingen belast met de toekenning van uitkeringen.

Zij stellen eveneens vast dat het wetsontwerp geen enkele doelstelling of voorwaarde bevat over de relatie tussen de beoogde kwaliteitsverbetering en de kwaliteitskosten. Dit houdt het gevaar in dat aan de werkgevers bijkomende kosten in rekening gebracht zullen worden en dat elementen van concurrentievervalsing tot stand komen tussen sociale secretariaten en andere dienstverrichters.

Om deze redenen dringen zij erop aan dat de betreffende bepalingen uit het wetsontwerp gelicht worden, minstens dat de uitvoeringsbesluiten voor de invoering en verdere uitwerking van dergelijk instrument niet eenzijdig door de overheid worden opgelegd, maar steeds berusten op een unaniem advies van de sociale partners.

In de tussentijd, blijven de sociale secretariaten onderworpen aan de controles en inspecties van de RSZ, blijft hun interne kwaliteitssysteem in werking en blijven ze voor de toegang tot het netwerk van de sociale zekerheid onderworpen aan dezelfde administratieve verplichtingen als die welke in het ontwerp van wet zijn opgenomen.

b. Standpunt van de leden die de werknemersorganisaties vertegenwoordigen

Volgens de leden die de werknemersorganisaties vertegenwoordigen, is het belangrijk dat de sociale secretariaten snel over een instrument zoals de kwaliteitsbarometer kunnen beschikken. Als fundamentele actoren van het socialezekerheidsstelsel zijn de sociale secretariaten verantwoordelijk voor de correcte betaling van de bijdragen en de correcte opening van de rechten voor de sociaal verzekerden.

Van alle socialezekerheidsactoren en -instellingen zijn zij thans de enige die nog niet beschikken over een responsabiliseringsinstrument of een instrument voor de controle van de prestaties. Zo krijgen ze een volledige toegang tot het netwerk van de Sociale Zekerheid, maar zonder substantiële waarborgen te stellen.

Andere betrokken organisaties stellen die waarborgen nu al. Ze werken met beheerscontracten van de overheid. Ze worden in ieder geval nu al volledig aan de controle onderworpen. Daarenboven worden permanent kwaliteitsvereisten voor hen vooropgesteld, waaraan deze instellingen dan ook permanent moeten voldoen. Daaraan kan nog het recente voorbeeld worden toegevoegd van de verbetering van de controles die de ziekenfondsen moeten uitvoeren, zoals die verbetering is opgenomen in de toekomstige wet houdende diverse bepalingen.

Het is al te doorzichtig één deelcontrole bij een socialezekerheidstak aan te halen om het principe van controle of kwaliteitsmeting bij de sociale secretariaten onderuit te halen of eraan te willen ontsnappen. Overigens wijzen de aangehaalde deelcontroles er precies op dat er een kwaliteitsbeleid is in de betrokken instellingen.

Als men het algemeen niveau van kwaliteit van de reeds gecontroleerde instellingen bekijkt, haalt dat een zeer hoog niveau. Als men de deelcontrole bekijkt leert dat vooral dat controles steeds moeten gebeuren, al was het maar om het algemeen kwaliteitsniveau substantieel te blijven verbeteren. Overigens in geval van een vastgestelde onregelmatigheid zullen de betrokken organisaties financieel geresponsabiliseerd worden, wat niet het geval is voor de sociale secretariaten.

Billijkheidshalve, maar vooral met het oog op de juridische en de financiële zekerheid en ter wille van de informaticaveiligheid, moet die situatie dan ook dringend worden verholpen.

Bovendien blijkt dat de implementering van dergelijke instrumenten het mogelijk heeft gemaakt de kwaliteit van de prestaties sterk te verbeteren, zonder dat daarbij de beheerskosten zijn gestegen. Daarbij kan het voorbeeld worden gegeven van de private kinderbijslagfondsen, waarvan een deel van de beheerskosten varieert naargelang de prestaties.

De kwaliteitsbarometer, die is opgesteld in overleg met de diensten van de RSZ, is blijkbaar het instrument dat het best is aangepast aan de omvang en de complexiteit van de taken die de sociale secretariaten moeten verrichten. De vertegenwoordigers van de sociale secretariaten en de diensten van de RSZ zullen nauw moeten samenwerken om het in het ontwerp van wet beschreven stelsel uit te werken. Bovendien is de kwaliteitsbarometer een absolute noodzaak om te kunnen optreden tegen sociale secretariaten met een manifest en aanhoudend gebrek aan kwaliteit. Ook in dit geval moet kunnen gesanctioneerd worden, zoals wordt beoogd door artikel 6, derde alinea, 3° van het wetsontwerp, en dan niet enkel in geval van opzettelijke fout waarbij willens en wetens een sociale wetgeving wordt overtreden.

Onder die voorwaarden kan het geheel van de bepalingen van het ontwerp van wet in werking treden op het ogenblik van de publicatie ervan.

6. Artikel 8 van het ontwerp van wet - Strafsanctie

De Raad constateert dat artikel 8 van het ontwerp van wet artikel 35, § 1, eerste alinea van de wet van 27 juni 1969 aanvult met een punt 5°. Dat punt voert een strafsanctie in voor de sociale secretariaten die niet hebben voldaan aan hun verplichtingen inzake de girale inning van de socialezekerheidsbijdragen en voor de sociale dienstverrichters die niet de specifieke erkenning hebben en socialezekerheidsbijdragen hebben geïnd.

De Raad dringt erop aan dat die toevoeging wordt geschrapt. Er is immers overlapping tussen enerzijds dat punt 5° en anderzijds § 1, eerste alinea, 1° van diezelfde bepaling, die al de "lasthebbers" beoogt die zich niet schikken naar de bepalingen voorgeschreven door de wet van 27 juni 1969 en de uitvoeringsbesluiten ervan en § 1, tweede alinea van datzelfde artikel 35, dat voorziet in straffen voor ieder die in het openbaar gebruik maakt van de benaming "sociaal secretariaat" zonder als sociaal secretariaat erkend te zijn.

7. Artikel 9 van het ontwerp van wet - Coördinerende rol van de Kruispuntbank van de sociale zekerheid

De Raad constateert dat artikel 9 van het ontwerp van wet een aanvulling beoogt van artikel 3, § 2 van de wet van 24 februari 2003 betreffende de modernisering van het beheer van de sociale zekerheid en betreffende de elektronische communicatie tussen ondernemingen en de federale overheid.

Hij merkt op dat, volgens die nieuwe bepaling, de Kruispuntbank van de sociale zekerheid de uitbouw coördineert van een geïntegreerd systeem voor het beheer van de gebruikers en van de toegangsmachtigingen, de elektronische identificatie en de authenticatie van de identiteit van de gebruikers en het beheer en de verificatie van de relevante hoedanigheden en mandaten van gebruikers, dat door de ondernemingen, hun aangestelden of lasthebbers moet worden gebruikt voor de toegang tot het informatiesysteem van de instellingen van sociale zekerheid.

De Raad constateert dat het gaat om een technisch artikel,
waarmee hij instemt.
